

самовідновлення, збереження і вдосконалення своєї власної цілісності з урахуванням навколишньої інформації.

Як слушно зазначає Д.І. Фельдштейн [4], нерозривно взаємопов'язані компоненти єдиного розвитку, певний рівень якого породжує самодетермінацію, самоуправління, свідомо організовуючи певний у тій чи іншій мірі свій власний розвиток.

Таким чином, на нашу думку, розвиток при макроекономічних змінах можна охарактеризувати наступними параметрами: спрямованістю, тобто мотивами; змістом (розумовий, фізичний, моральний, трудовий, естетичний); стійкістю (випадковий, епізодичний, постійний); ефективністю у формуванні.

Список використаних джерел:

1. Шаронин Ю.В. Синергетика и творчество: некоторые аспекты теории и практики нового методологического похода / Ю.В. Шаронин // Школа. – 1996. – №14. – С.45.
2. Хакен Г. Синергетика (Synergetics) / Герман Хакен. – М.: Мир, 1980. – 405 с.
3. Лапицький О.И. Педагогические условия саморазвития личности в гимназии. Дис... канд. пед. наук. – Хабаровск, 1999. – 179 с.
4. Фельдштейн Д.И. Человек в современном мире: тенденции и потенциальные возможности развития. – М.; Воронеж: Изд-во Московского психолого-социального ин-та : НПО «Модек», 2008. – 15 с.

УДК 322:12

О.В. Гринько, к.е.н., доцент

О.М. Кисла, студент

*Полтавський національний технічний університет
імені Юрія Кондратюка*

РЕФОРМУВАННЯ ПРАВОВОГО МЕХАНІЗМУ РОЗВИТКУ СОЦІАЛЬНОЇ ІНФРАСТРУКТУРИ СІЛЬСЬКИХ ТЕРИТОРІЙ

Сучасні проблеми функціонування соціальної інфраструктури, зниження обсягів та якості надання основних соціальних послуг виступають вагомими чинниками погіршення якості життя населення сільських територій. Досі нерозв'язаними залишаються питання переходу до

стратегічного управління розвитком соціальної інфраструктури сільських територій з урахуванням нових тенденцій та правового механізму розвитку соціальної інфраструктури сільських територій.

Реформування правового механізму розвитку соціальної інфраструктури сільських територій можливе лише за рахунок зміни законодавчої бази держави. Множинність нормативно-правових актів у сфері регулювання розвитку соціальної інфраструктури призводить до ускладнень у її регулюванні. Нинішні економічні та соціальні тенденції в Україні потребують злагоджених поглядів і дій на управління та планування розвитку соціальної інфраструктури як на державному, так і регіональному рівнях, тому особливу увагу необхідно приділити правовому механізму як основному етапу реформування ієрархічних відносин між рівнями управління будь-якої системи.

Однією з основних передумов реформування правового механізму управління соціальною інфраструктурою сільських територій за умов переходу до стратегічного управління її розвитком є зміна в розподілі повноважень між центральними та регіональними органами управління з метою формування синергетичного ефекту їх взаємодії, а саме:

- формування пріоритетності соціального статусу регіону як головного об'єкта соціального розвитку територій;
- врахування державної політики та формування нормативно-правової бази з урахуванням регіональних стратегій розвитку соціальної інфраструктури сільських територій;
- дотримання основ підпорядкованості регіонів у питаннях політики державної безпеки при формуванні стратегій розвитку соціальної інфраструктури сільських територій [1].

З урахуванням зазначених тверджень реформування правового механізму розвитку соціальної інфраструктури сільських територій має базуватися на підвищенні рівня повноважень регіональних органів виконавчої влади й органів місцевого самоврядування [2].

З урахуванням вищевикладеного застосування методології стратегічного управління вимагає відповідного впорядкування функцій та обов'язків кожної ланки управління, що має

забезпечувати належний розвиток соціальної інфраструктури. Основними концептуальними напрямками формування соціальної інфраструктури як сукупності структурних елементів сільських поселень для забезпечення належних умов праці й відпочинку сільським жителів та створення комфортного життєвого середовища слід визнати:

на загальнодержавному рівні:

– децентралізацію управлінських функцій держави на користь місцевого самоврядування, забезпечення реального самоуправління на рівні територіальних громад і фінансового самозабезпечення шляхом законодавчого врегулювання формування місцевих бюджетів та контролю за їх виконанням;

– розроблення відповідної нормативно-правової бази, удосконалення фінансового механізму (в межах державного бюджету), єдиних стандартів і нормативів соціального обслуговування, гарантій участі держави у соціальній розбудові села;

– створення системи вирівнювання регіональних можливостей забезпечення сільського населення гарантованими послугами соціальної сфери в межах конституційних норм;

– врегулювання податкової системи і зменшення податкового навантаження у процесі соціальної розбудови села та надання послуг соціально-культурного спрямування;

– опрацювання Комплексної програми соціального розвитку сільських територій відповідно до ринкових механізмів формування і функціонування соціально-культурного комплексу на селі;

– здійснення заходів постійного ефективного контролю за станом соціального розвитку сільської соціальної інфраструктури та ін.;

на самоврядному рівні: створення комунальної власності територіальних громад, її органічне поєднання з державною та приватною власністю в соціальному середовищі на селі; опрацювання й організація виконання програм соціально-економічного та культурного розвитку територій з обов'язковим узгодженням з реальними фінансовими можливостями на місцевому, регіональному і державному рівнях та затвердженням відповідними радами; збалансування

економічного й соціального розвитку кожного таксономічного поселення відповідно до демовідтворювальних процесів з максимальним урахуванням історичних особливостей, національних традицій і звичаїв; залучення на добровільній основі коштів підприємств, установ та організацій до розбудовчих процесів у сільській соціальній сфері тощо.

Таким чином, концептуальні засади стратегічного управління розвитком соціальної інфраструктури сільських територій передбачають формування передумов її розвитку на національному, регіональному, місцевому рівнях; дотримання етапів стратегічного управління на всіх рівнях управління, що мають містити деталізований зміст, методи та інструменти їх реалізації; мають ураховувати динаміку потреб населення в соціальних послугах та їх змістовному наповненні, методичку вибору шляхів, способів, методів, засобів модернізації інноваційної інфраструктури сільських територій як основи розвитку людини та якості її життя.

Список використаних джерел:

1. Гринько О.В. Формування концептуальних засад розвитку соціальної інфраструктури сільських територій як інструмент агропромислового розвитку держави / О. В. Гринько // Агросвіт. – 2012. – № 16. – С. 23 – 37.
2. Куценко В.І. Соціальна сфера: реальність і контури майбутнього (питання теорії і практики): монографія / В. І. Куценко; за наук. ред. д.е.н., проф., чл. – кор. НАН України Б. М. Данилишина; РВПС України НАН України. – Ніжин: ТОВ Видавництво «Аспект-Поліграф», 2008. – 818 с.

УДК 339.138

М.В. Гунченко, к.е.н., доцент
А.М. Симоненко, Е.О. Лисяський, студенти
*Полтавський національний технічний університет
імені Юрія Кондратюка*

ТЕОРЕТИЧНІ АСПЕКТИ ФОРМУВАННЯ УПРАВЛІНСЬКОГО ПІДПРИЄМНИЦТВА В СИСТЕМІ ГОСПОДАРСЬКИХ ВІДНОСИН

Менеджмент - це уміння домагатися поставлених цілей, використовувати працю, інтелект, мотиви поведження інших